

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

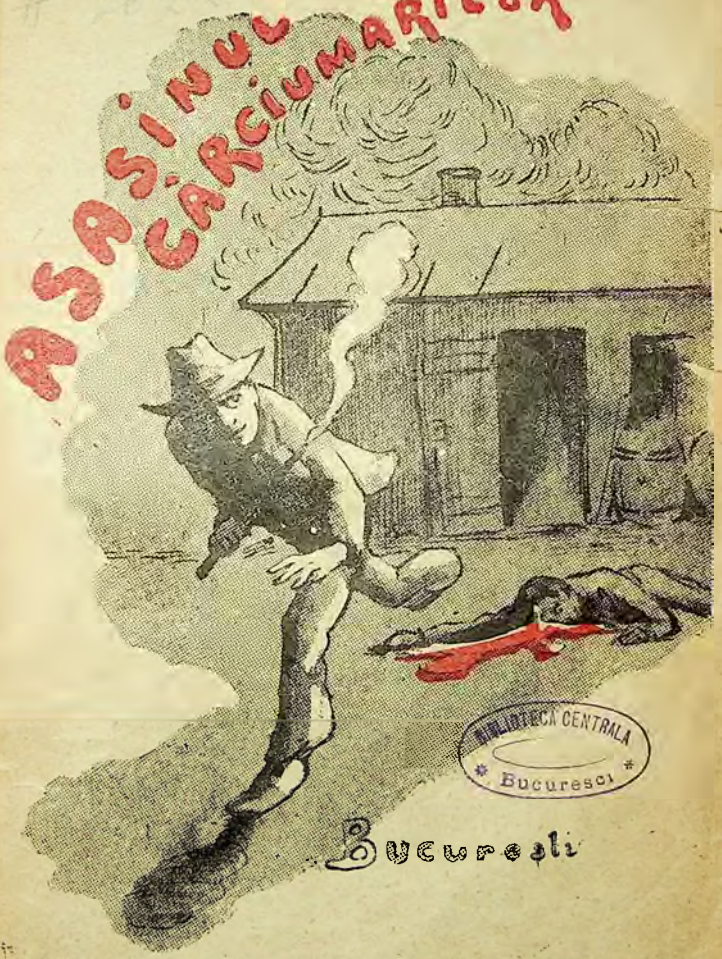
This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaromana.ro/?lang=ro
181066

ASASINUL CÂRCIUMARILOR

BIBLIOTECA CENTRALA
Bucuresci

Bucuresci

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvana.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ASASINUL CÎRCIUMARILOR

DE

BIBLIOTECA CENTRALA
Bucuresci

PARIA ZAMFIRESCU

BUCUREȘTI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

181066

859-32 (Zamfirescu, P.)

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Asasinul Cîrciumarilor

BIBLIOTECA CENTRALA
Bucuresci

Copilăria luĭ Floriș

„Iar îl baț moș Gavrilă? lasă-l naibiĭ, c'o să'l înebunești cu pumniĭ ce-ĭ carĭ în cap!“

— Lasă să'l bată mamă Catincă; ăsta nebătut, dă foc satuluĭ, interveni Gheorghe al Leanchiĭ, care tocmaĭ trecea pe-acolo. Neam răŭ, urmă Gheorghe, seamănă luĭ tat'săŭ. Nu ți-aducĭ aminte? S'a 'mbătat și-a omorît șease oamenĭ.

— Nicĭ măsa nu era o poamă bună: și-a strîns copilu de gît, în fașe, și l'a aruncat într'un puț. Maĭ bine'l gîtuia pe păcătosu ăsta!

— Pe bunică-săŭ să'l fi cunoscut, zise moș Gavrilă. Bea cîte-o vadră de rachiŭ și cînd se 'mbăta mugea ca un taur. Să nu te fiĭ arătat atuncĭ înaintea luĭ, că te ucidea! Zicea că vrea să bea sînge, că de rachiŭ s'a săturat. Așa a omorît cîțĭ-va oamenĭ. Cînd a eșit din ocnă, a 'nebunit.

— Da de unde cunoașteț voĭ pe tat'săŭ, pe măsa și pe bunicu-săŭ? îĭ întrebă mama Catinca. Zice tot satu că ăsta-ĭ copilu răilor de care vorbițĭ, dar nu știe nimenĭ sigur.

— Al lor trebue să fie, că prea e răŭ, răspunse moș Gavrilă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Îl înrăiți voi, cu bătaia, replică bătrîna. și își văzu de drum.

Dupe ce-i mai dădu cîți-va ghionți, moș Gavrilă și cu Gheorghe plecară și ei, iar copilul, cu fața plină de vinătăi, se trînti plîngînd pe iarbă.

Cé puțin trăise și ce sătul era de viață! Se pomenise pe drumurile Săuceștilor, fără să știe de unde vine, fără să știe unde se duce, cerșind din poartă 'n poartă, mai tot-deauna bătut și gonit ca un cîine. Cînd mîncat, cînd nemîncat, cînd dormit cînd nedormit, mai tot-deauna bolnav, îndurase urgia a zece ani și acum era sătul. N'auzise vorbindu-se nici-odată despre părinții lui; știa numai că erau urîți de toți și că din pricina lor suferă și dînsul. Acum însă, cuvintele lui Gheorghe și-ale lui moș Gavrilă i se întipăriseră în minte. „Neam rău!“ i răsuna mereu la ureche. „Neam rău!“

Se îngrozea gîndindu-se la toate ororile auzite. Dar ce era el vinovat de toate acestea? Pentru ce să ispășească dînsul păcatele lor? Judecata lui mică se revolta de atîta nedreptate. Ridică ochii spre cer. Nu văzu nimic. Se întunecase și picături mari de ploaie îi udară fruntea. Unde să se ducă? In ce loc să se adăpostească? Cui să-i spue durerile lui, ca să'l mîngîie? Foamea ca foamea,— își și uitase că nu mîncase de două zile — dar setea de mîngîiere îl ardea cumplit. Cum și-ar fi plecat capul de dulce pe sînul unei mame iubitoare și s'ar fi jelit de toate patimile lui! Dar fața i se 'ntunecă. Chiar dac'ar fi trăit, mama lui i-ar fi fost haină, căci „își strînsese un copil de gît“ auzise zicînd pe Gheorghe. „Neam rău!“ Amintirea aceasta, îi complectă disperarea. Singura mamă care nu l'ar fi isgonit de la sînul ei, era *Moartea*. Rîul care șerpuia în vale spumegos, l'ar fi dus pe valurile lui la dînsa. Se ridică decis.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Tot aicĭ eștĭ, mamă dragă ?

Mamă dragă! Nicu Floreș — căcĭ acesta era numele copilașuluĭ — rămase ca trăznit. I se părea că visează. Nicĭ odată nu'l chiemase cine-va așa de dulce.

— Da, de-abĭa îndrăzni dînsul să răspundă. Cine mă chĭamă.

— Eŭ, mamă Catinca. Mă întorc de la moară și văzîndu-te, te strig să'ți daŭ o bucățică de pîine.

Și bătrîna scoase de sub sumanul ud de ploaĭe, un codru de pîine, pe care 'l întinse băețașuluĭ. Acesta 'l luă, timid, ne-putînd să creadă ochilor.

— Da, nu mănîncĭ ?

— Maĭ pe urmă, mamă Catincă.... — Și prinzînd puțin curaj, Nicu se repezi să sărute mîna uscată a bătrîneĭ, pe care o acoperi cu lacrimĭ.

— Da ce maĭ plîngĭ copilule ? îl întrebă bătrîna.

— Plîng, răspunse nenorocitul, pentru că daca nu te-aș fi întîlnit, acum eram mort. În minutul cînd m'aĭ strigat așa de blînd, mă duceam să m'arunc în apă.

Bătrîneĭ i se umplură ochiĭ de lacrămĭ.

— Și acum ce-aĭ de gînd ? unde o să te adăpostești la noapte ?

Nicu dădu din umerĭ.

— Vino cu mine, urmă mama Catinca. Unde-'oiŭ dormi eŭ, o să se găsească un locșor și pentru tine.

Îl luă de mînă și porni cu dînsul în sat. Țăranĭĭ se culcaseră. Nu se auzea de cît lătratul cîinilor.

— Uite mamă, trîntește-te colo pe laviță, zise bătrîna, luĭ Nicu, după ce intră în casa eĭ, așezată tocmaĭ în capul satuluĭ. Noapte bună — și mîine cu bine.

Nicușor se trînti pe laviță și, de obosit ce era, cît aĭ clipi din ochĭ, adormi.

Un vis frumos veni repede să'l fure într'o lume de basme. Doĭ-spre-zece îngerĭ frumoșĭ, albĭ ca zăpada, îmbrăcați în haine strălucitoare, cu părul și cu aripele

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de aur, se coborîseră din cer, lîngă dînsul. Îl mîngîiaseră cum nu gustase el încă mîngîiere și după ce-i dăduseră să mănînce fel de fel de bunătăți, una mai minunată de cît alta, îl îmbrăcară frumos și'l luară cu dînșii. Simțea că sboară. Ingerii îl lăsară în cer, d'inaintea lui Dumnezeu, care ședea pe un tron de aur, avînd la dreapta lui o femee, iar la stînga lui un bărbat.

— Te-am adus, îi zise Dumnezeu, cu vocea blîndă, ca să'ți arăt pe acești oameni. Dînșii sînt părinții tăi. Am vrut să-i cunoști. Privește-i!

Dar el lăsă ochii în jos și începu să tremure.

— Privește-i îi mai zise înc'odată Dumnezeu.

Nicușor tot nu îndrăzni.

— Privește-i! porunci de-astă dată Dumnezeu.

— Mi-e frică și mi-e rușine, îngînă dînsul.

Ei bine, răspunse A-tot-puternicul, te-am adus d'inadins, ca să'ți dau o lecție. Caută de te poartă așa în lume, în cît copiilor tăi — căci vei avea și tu la rîndul tău — să nu le fie nici-odată rușine de tine.

Un sgomot asurzitor se auzi și cei doi oameni dispărură. Nicușor rămase singur cu Dumnezeu.

— Unde-au pierit părinții mei? întrebă copilul.

— In iad, acolo unde se duc toți răii, zise Dumnezeu — și se făcu nevăzut.

Ingerii apărură iar, îl luară pe aripile lor și'l coborîră pe pămînt. Apoi dispărură. Unul rămase însă lîngă dînsul. Nicușor îl simțea, dar nu'l vedea.

— Unde ești? îl întrebă dînsul.

— Aici.

— Unde?

— La căpătăiul tău. Am poruncă de la Dumnezeu să veghez peste tine, dar să nu mă arăt ție nici-odată.

— Cum te chiamă?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— *Norocul la bine*, răspunse îngerul. Acum dormĭ adînc și liniștește-te.

Nicușor adormi profund.

Tîrziŭ, cînd se sculă a doua-zi dimineață, întîmpină ochiĭ bătrînețĭ, carĭ'l priveaŭ duios.

— Știĭ ce maică, m'am gîndit că și-așa sînt bătrînă și singură. Rămîĭ la mine. Poate să'mĭ fiĭ de ajutor. O să te daŭ la școală, să te facĭ și tu băiat de treabă.

Copilul nu mai putu de bucurie. Într'un elan, își uită și de respect și de tot, și sări de gîtul babeĭ, acoperindu-ĭ fața de sărutărĭ.

— Bată-te să te bată de copil năzdrăvan, îl mîngîie baba.

Peste un ceas, tot satul știa și se minuna că mama Catinca a luat de suflet pe Nicu Floreș. Nu era om s'o norocească. Numaĭ popa și învățătorul ziseră:

— Bine a făcut!

Patru anĭ urmă dînsul la școala din Săucești, eșind tot-d'a-una cel d'întîiŭ din clasă. Mameĭ Catinchiĭ îĭ creștea inima văzîndu-și băiatul așa de silitor și oamenĭĭ din sat își făceaŭ cruce de minunea asta. De unde înainte era arătat cu degetul ca un răŭ, mamele îl dădeaŭ acum pe Nicu ca exemplu copiilor lor leneși.

N'avu însă multă vreme parte bătrîna de adoptatul eĭ — și nicĭ acesta de dînsa. Într'o zi, tocmaĭ cînd își isprăvise clasa a patra și se întorcea premiant cu coroana pe cap acasă, găsi pe bătrînă moartă. Puse coroana luĭ de glorie pe peptul eĭ, și-o plînse treĭ zile. Cînd se'ntoarse de la cimitir, se văzu iar pe drumurĭ. Rudele împărțiseră deja lucrurile babeĭ și'ĭ luase casa, așa că bietul Nicu rămase iar stingher pe lume, singur între cer și pămînt.

Viața de mizeriĭ reîncepu, de astă-dată și maĭ chi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nuitoare, fiind-că 'şi da seama de ea. O duse un an cum putu, reîncepîndu-şi cerşetoria din poartă'n poartă.

— Nicule, îi zise într'o dimineaţă învăţătorul, de ce nu te duci tu la oraş? Aĭ putea să te bagĭ acolo la stăpîn şi—cine ştie!—cu timpul să te înscriĭ la liceŭ. Uite, Vasile Brînzăŭ pleacă chiar acu în tîrg; roagă-l să te ia şi pe tine. Ţine şi vre-o douĭ franci; bun e Dumnezeŭ! poate că într'o zi o să mi-ĭ înapoezĭ cu dobîndă. Du-te, şi noroc!

— Că bine ziceĭ, domnule învăţător. Decît să cerşesc aicĭ, unde mă cunoaşte toată lumea, maĭ bine acolo. Şi—vorba dumitale—poate'mĭ găsesc şi stăpîn.

In seara aceleiaşĭ zile, Nicu Floreş pribegea pe stradele Bacăuluĭ. Orăşelul acesta, pe dinsul, care pînă atuncea nu eşise din poarta Săuceştilor, îl uĭmise. Zgomotul, luminile, îl zăpăcise. Cu ochiĭ înpaianjeniţĭ, căuta un loc de odihnă. N'avea în buzunar de cît ceĭ doĭ franci daţi de învăţător; eraŭ îndestulătorĭ pentru a'şĭ putea procura cu eĭ odihna uneĭ nopţĭ, dar nu ştia unde să se adreseze. Întrebă un trecător.

— Uite, colo'n colţ la han, îĭ răspunse acesta, privindu-l curios.

Pentru 50 de banĭ, i se dete un pat, într'o odae murdară, unde maĭ dormeaŭ patru inşĭ. Se trînti pe dinsul şi pînă dimineaţa dormi dus. Cînd se sculă, îĭ era foame. Intră în cîrciumă să-şĭ cumpere un covrig. Dar de-abia muşcă dintr'însul şi rămase cu bucăţica'n gură nemestecată. Francul şi cinci-zeci pe care'l pusese de cu seară în buzunar, dispăruse! Începu să plîngă şi să tremure.

— Ce-aĭ mă băete, îl întrebă hangiul.

— Cine-va mĭ-a furat peste noapte banĭ din buzunar, se tînguĭ copilul.

Toţĭ ceĭ din cîrciumă începură să rîză.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Și aveaĭ mulțĭ băețașule, îl luă peste picior un lucrător.

— Un franc și cincĭ-zecĭ, murmură copilul suspinînd.

Rîsele deveniră și maĭ sgomotoase.

Hangiul se supără:

— Nu ți-e rușine să minți, mucosule? Vreĭ să'mĭ facĭ prăvălia de rîs? De cînd daŭ paturĭ cu chirie, la mine nu s'a auzit de vr'un furt. Fă bine și dă-mĭ cincĭ-parale maĭ repede pentru covrig, saŭ, de unde nu, te daŭ pe mîna poliției, nerușinatule!

— N'am, bolborosi Nicușor, devenind galben ca ceara. Să vă muncesc ceva și să vă plătească, daca vreți.

— Așa maĭ merge, răspunse hangiul mulțumit. Ia lemnele alea din curte și cară-le în pivniță.

Era tocmaĭ un stînjen, tăiat din ajun. Pînă seara isprăvi de lucru. Dar nu mîncase, săracu, toată ziua de cît un covrig. Tocmaĭ seara și-aduse hangiul aminte de dînsul.

— Te văd băiat harnic, îĭ zise acesta, vreĭ să rămîĭ la mîine? Imĭ muncești, și eŭ iți daŭ de mîncare și casă.

— Cum să nu! răspunse vesel Nicușor, care n'avea nicĭ o altă speranță.

Și cîrciumarul îĭ maĭ dete un covrig.

Doĭ anĭ rămase nenorocitul copil la acest hangiŭ nemilos, care'l chinuĭ îngrozitor. Pentru codrul de pîine pe care'l mînca pe zi, bietul Nicușor trebuĭa să muncească de dimineață pînă seara, maĭ în toate zilele bătut pentru cea maĭ mică greșeală. Răbda însă ca un animal, căcĭ n'avea ce face, știind prea bine ce'l așteaptă odată plecat de aci. O singură dată se disperase și zisese că vrea să plece; dar hangiul îĭ amintise că'ĭ „furase“ un covrig și că'l dă pe mîna poliției. De geaba îĭ răspunsese că'ĭ muncise pentru el,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că dînsul nu vrea să înțeleagă și copilul, naiv, rămăsese de frică. In această viață de tortură, singura lui mulțumire era cînd putea să aibă un moment liber să citească. Băiatul hangiului avea o întreagă bibliotecă, pe care Nicușor o devora. Dar dintre toate cărțile pe care le citea, cele care îi plăceau mai mult erau *Haiducii*. Învățase viața lui Bujor, a lui Licinsky, Stancu Lupu, și Jianu pe d'inafară. Incetul cu încetul, imaginația lui crudă se aprinse de faptele acestor bandiți. Acum visul lui era să ajungă și el un eroŭ ca dînșii. Cea mai mică nedreptate pe care o vedea, îl revolta. Pe nesimțite, caracterul i se înrăi, privirea îi deveni cruntă. La cea d'întîŭ palmă pe care i-o mai dete hangiul, copilul îl privi drept în ochi, cu atîta ură, că acesta se dădu 'napoi înspăimîntat și nu'l mai atinse.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Spargerea de la Ițic Cotiugaru

Ajunul Bobotezeĭ. E un frig de crapă pĭetrele. La han, toată lumea doarme. Nicu Floreș e deștept; se plimbă prin curte agitat, degerat. Din ziua în care s'a uĭtat crunt la stăpînă-săŭ, acesta nu l'a maĭ bătut, dar pentru cea maĭ mică greșeală a inventat fel de fel de torturĭ. Azĭ nu ĭ-a dat să mănînce, pentru că n'a vrut să'l asculte să pună o doniță de apă și burueni, în vinul din pivniță. Fiind-că seara ĭ-a venit cincĭ muștĕrii, hangiul, lacom să cîștige 50 de banĭ maĭ mult, l'a dat afară din casă, dînd patul luĭ unuĭa din muștĕrii. Acum Floreș se plimbă agitat prin curte, vînăt de frig. Dar, i se pare că aude șoapte. Apleacă urechea în spre partea de unde vine sgomotul. Vine chiar din odăiță de unde fusese dat afară. Se duce de lipește urechia de ușe. Ceĭ cincĭ „muștĕrii“ se sfătuesc:

— Aicĭ nu e bine, zice unul din eĭ, ne-a văzut o mulțime de oamenĭ și-o să bănuiască numaĭ decît că noĭ am făcut spargerea.

— Și nicĭ nu cred să aibă banĭ hangiul ăsta, răspunde un altul.

— Doarme în prăvălie, cu revolverul sub cap, intervine al treilea.

— Orĭ unde'om merge, tu să nu viĭ, că eștĭ fricos, îl întrerupe al patrulea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Știți ce? haideți mai bine să jefuim cîrciuma lui Itic Cotiugaru din Fîntînele, zice al cincelea decis.

— Dar dacă ne-o prinde? mai zice cel de-al treilea.

— Ți-am mai spus, tu să nu vii, fricosule, se răsti la dînsul al patrulea tovarăș, furios. Mergem numai noi patru.

— Și cu mine cinci, strigă Nicu Floreș apărînd ca un fulger în mijlocul lor—întocmai cum citise că făcuse odată Bujor.

Banditii rămaseră înpetriți.

— Ertare! se rugă fricosul, crezînd că i vr'un om de-al poliției.

— Să te erte Dumnezeu, răspunse Floriș.

Apoi se adresă banditilor:

— Sînt sătul de torturile pe care le îndur de doi ani. De azi înainte jur să răzbun pe toți aceia cari suferă chinuri de la cei răi. Cînd v'am auzit plănuind, revolta care colcăia în mine, a isbucnit. M'am repezit ca vîntul în cîrciumă unde dormea hangiul și i-am smuls revolverul de sub cap. Mișelul îl ținea acolo numai ca să sperie pe fricoși, căci nici n'am apucat să i-l iau și a fugit de s'a ascuns ca un nemernic în pivniță. Am lăsat capacul și l'am încuiat acolo. Apoi am spart tejgheaua și iată-mă's. Mă luați și pe mine cu voi? Itic e un rău care merită să fie pedepsit. L'am văzut de multe ori aci în prăvălie, luînd mită romînilor. Inc'odată: mă luați și pe mine?

— Te luăm, răspunseră hoții într'un glas.

— Atuncea să fugim repede, căci strigătele hangiului nu vor întîrzia să deștepte lumea. Vom face planul spargerei în pădurea Bacăului: acum nu e timp de perdut. Haidem!—Și fie-care pe cărări deosebite. Ne întîlnim cu toții peste un ceas la „Știejarul trăznit". Semnul de recunoaștere: Un ciripit de ciocîrlan,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mai zise Floreș, amintindu-și de un capitol din *Tunsul Haiducul*.

Intr'o clipă, banditii dispărură.

Se făcuse ceasul unu; trei din banditi ședeau deja împrejurul ștejarului trăznit. Unul din ei, fricosul, rămăsese pe drum. I se tăiase picioarele de frică. Mai trebuia să vie Floriș.

Cip-Cip! se auzi de-odată și iată că apăru și el.

— Uite și *Ciocîrlan!* șopti un hoț.

— Băeți, zise dînsul, am întîrziat fiind-că am dat o fugă pînă la Fintînele. Am găsit în marginea drumului un cal care păștea, am încălecat repede pe el și am alergat să văd ce face Itic Cotiugaru. Nu s'a culcat încă. Mai mulți țărani fac chief în cîrciuma lui. Să mai așteptăm.

— Să mai așteptăm.

— Ba nu, zise unul, e mai bine să dăm o năvală acu.

— Ba, mai bine după ce s'o culca.

— Tovarăși, strigă Floreș, mai 'nainte d'a pleca eu cred c'ar fi bine să ne alegem un căpitan. Vedeți, unii sîntem de părere să plecăm acum, alții să mai așteptăm. Pe cine să ascultăm? Așa, ascultăm ordinul căpitanului.

— Da, da, ai dreptate, așa e, răspunseră toți în cor, ipnotizați deja de copilul acesta năstrașnic.

— Pe cine alegem?

— P'ăl care-o putea să rupă craca aia groasă.

Se încercară pe rînd, dar zadarnic. Floriș o rupse ca p'o nuia.

— Sînt prea tînăr eu, ca să fiu căpitanul vostru, zise dînsul. Să facem altă alegere. Al de-o sparge bolovanul ăsta cu pumnul, ăla să ne fie căpitan.

Hoții se uitară unul la altul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Primarul se repezi la dînsul și'i dete o palmă.

— Cum te chiamă? Spuĭ saŭ te snopesc în bătae?

— Nicu Floriș Ciocîrlan, răspunse prisonierul, privindu-l crunt.

— Ce mesere aĭ?

— Căpitan de haĭducĭ, răspunse el mîndru.

— Aĭ maĭ făcut multe spargerĭ?

— Asta-ĭ prima pe care o fac.

— Da cîrciuma luĭ Vasile, din Zănești, cine a jefuit-o?

— Nu știŭ.

Primarul îĭ maĭ dete o palmă.

— Să spuĭ, că te omor în bătăĭ.

— Nu știŭ.

Floriș fu culcat jos și bătut pe rînd de primar, de notar și de șeful garnizoneĭ.

— Acuma spuĭ?

— Jur că nu știŭ și că n'am prădat-o eŭ, repetă Floriș.

De astă dată fu bătut pînă leșină. Numaĭ cînd văzu că-ĭ curge sînge pe nas și pe gură, îl lăsă primarul. Dar cînd îșĭ reveni în fire, ĭar îl luă la întrebărĭ. Șeful garnizoneĭ îșĭ lipi revolverul de fruntea luĭ, răcnind ca un turbat:

— Să spuĭ că tu aĭ spart-o, că de unde nu, trag.

— Eŭ am spart-o, mărturisi în sfîrșit Floriș.

— Așa. Vezĭ, de ce nu spunea-ĭ de la început?

— Eŭ am spart-o, și-am maĭ făcut și altele multe, zise Nicu Floriș Ciocîrlan, în capul căruia revolta clocise un plan diabolic. Vi le spun pe toate, numaĭ deslegați-mă puțin, că m'ați omorît.

Șeful garnizoneĭ puse revolverul pe masă și 'l deslegă. Dar n'apucă să'și isprăvească operația și se pomeni imbrîncit tocmaĭ lîngă fereastră, alăturĭ de primar și notar.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Să nu faceți un pas, că vă împușc! îi amenință Floriș, punînd mîna pe revolverul de pe masă.

Și în acelaș timp dădu un picior ușeĭ, de-o scoase din țițînĭ.

Cînd se văzu afară, puse revolverul la ochĭ și ochi pe primar.

— N'am făcut eŭ spargerea, dar am să'ți crăp ție capul! — și trase. Revolverul nu luă foc; era stricat.

— Na-vă'l! n'am ce face cu el! își bătu joc de eĭ banditul, și aruncîndu-le revolverul la picoare, se făcu nevăzut.

Cînd se treziră „autoritățile", era tîrziŭ. Nicu Floriș Ciocîrlan dispăruse.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
București

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Visul

Sub pomul unde cu o noapte-mai 'nainte, căpitan de haiduci, pornise să jefuiască, Nicu Floriș Ciocîrlan, scăpat ca prin minune din mîinele autorităților, doarme adînc. Visează. Șease diavoli negri ca pana corbului, cu coada și urechile sburlite, cu ochii roșii, scoși din orbite și cu unghiile de la degete lungi, l'au luat și'l tîrăsc prin noroiu în fundul pămîntului. Iată-l d'inaintea lui Scaraosky. La dreapta și la stînga Draculuĭ stau un bărbat și o femee. Sînt părinții lui, căzuți din cer.

— Te-am chemat îi zise Diavolul, ca să'ți arăt că puterea mea este tot așa de mare c'a lui Dumnezeu. Eu poruncesc peste cei Răi, el peste cei Buni. Cei buni nu pot să se facă răi și cei răi nu pot să se facă buni; e o fatalitate. Cine spune alt-fel, minte!

— Minți tu Diavole zise *Norocul la bine*, care se afla la spatele lui Floriș, și, apărînd într'un cerc de lumină, Dracul și Iadul dispărură ca prin farmec.

Floriș se văzu iar sub ștejarul trăznit, iar îngerul păzitor îi zise:

— Eu te las, dragul meu, că nu ești de mine.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Și în locul lui, viu eu, se auzi o altă voce piţigăiată.

— Cine eşti tu? întrebă banditul.

— *Norocul la rele*, răspunse diavolul. Acum dormi, căci mîine aĭ trebuinţă de putere.

Nicĭ nu se tăcuse ziuă bine, și banditul era pe drumul Păşcanilor. Întîlni un călugăr, care și întindea sutana udă și potcapiul le soare.

— Săru'mîna, taică părinte.

— Fiĭ blagoslovit fiule. Încotro?

— Apoĭ, pîn'la monăstire la Neamţu, taică părinte.

— Staĭ să mergem împreună. Aşteaptă să mă scald un minut, și apoĭ o luăm la drum.

— Bine, părinte.

Floriș se aşează pe mal și călugărul intră în rîul din marginea drumului. Se tot dedea la fund.

— Poţĭ să staĭ mult la fund, taică părinte? îl întrebă Floriș.

— Mult, zise prea sfîntul, îngîmfat, că ştiŭ să'mĭ ţiŭ răsuflarea.

— Să te vedem.

Bălăbăni călugăru vre-o două minute pe sub apă, dar cînd își scoase capul afară, Floriș nicăerĭ. Dispăruse cu sutana popeĭ și cu potcap cu tot!

Cum s'o fi dus la mînăstire, nu ştiŭ. Ştiŭ însă că Floriș s'a îmbrăcat ca Frate și cu banĭ găsiţĭ în buzunarul sutaneĭ, a venit, prin Paşcani, la Bucureştĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Nicu Floriș zis și Ciocirlan și Ion Pipa
Asasinul Circiumarilor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In Capitală-Spargerea din str. Buzești

Iu dosul gărei de Nord, și-a luat sutana în care învelise potcapiul, la subțioară, și a pornit-o pe calea Griviței. S'a oprit la hanu lui Ioan Cristea, din colțul stradei Atelieruluĭ. Ce ĭ-a venit luĭ să spuie că'l cheamă Ion Pipa. Pentru 50 de banĭ, ĭ-a dat un pat, și a dormit toată noaptea tun — și a doua zi!

Spre seară, cînd s'a deșteptat, i s'a făcut foame, dar nu maĭ avea în buzunar nicĭ cincĭ parale.

— Nu mănînci ceva? l'a întrebat hangiul.

— Nu, că n'am parale; mă duc să caut de lucru, răspunse el, eșind.

A luat'o razna pn ulițele Bucureștiului. A văzut lumină și lume la *Clubul muncitorilor* și s'a suit și el. Cînd a eșit de-acolo, plănuise deja o spargere. Discuțiile incendiare auzite, îĭ complectase educația căpătată din citirea haiducilor. La 1 punct, era la ușa circiumeĭ din colțul stradeĭ Buzești. Sergentul de noapte vorbea aprins într'un gang, cu o servitoare. Floriș, trecînd, trase cu putere de lacătul care închidea drugul de la oblon: îl deschise ca prin farmec. Se întoarse apoĭ repede și scoase oblonul; nu'l văzu nimenĭ. Cu o altă smucitură, rupse clanța de la ușe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

și se văzu în cîrciumă. Un pumn îi fu de ajuns, ca să spargă tejgheaua. Luă ceĭ 250 de leĭ dinăuntru, și sbughio! Tocmaĭ cînd era el cu trăsura departe, auzi în urmă răcnetele cîrciumarului.

A doua-zi dimineață, mîncă cu o poftă de lup. Nu era om să intre în prăvălie pe care să nu'l cinstească. În expansiunea luĭ, invita la un pahar de vin chiar și pe necunoscuțĭ. Un negustor de mărunțișurĭ, Ilie Georgescu, sta de vorbă cu Cristea.

— Nu beĭ un pahar de vin cu mine, prietene? îl întrebă Floriș.

— Bucuros, răspunse Georgescu, mirat de grandomania necunoscutuluĭ.

— Băete, un chil la doĭ și niște stafide! porunci Floriș.

Era însă al zecelea chil, așa că galantomul nici n'apucă să pue paharul la gură și căzu mototol sub masă. Un pumn de francĭ, pe care-ĭ ținea în mînă, se răspîndiră pe pardoseală.

— Cine-ĭ ăsta, nene? întrebă Georgescu pe Cristea, nedumerit?

— Știŭ și eŭ? E la mine de alaltă-seară. Aseară n'avea banĭ cu ce să'și plătească mîncarea, și azĭ îmĭ face murdărie de francĭ, răspunse cîrciumarul. Nu e lucru curat.

— Eŭ mă duc să'l denunț la secție, zise Georgescu —și dădu fuga la secția 20 din strada Polizu.

Către seară, cînd se trezi din beție, Floriș se pomeni luat de guler și dus la secție.

— Cum te chiamă, îl întrebă comisarul.

— Ion Pipa, răspunse limpede Floriș.

— De unde eștĭ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Din Tecuci.
— Ce meserie ai ?
— Lăcătuș.
— Ce-ai făcut la cîrciuma lui Cristea, de te-au adus aci.
— Eu știu ! ?
— Impărțea bani și vin la toată lumea, interveni sub-comisarul.
— Mă îmbătasem, nu știam ce fac, se apără Floriș.
— Și de unde ai bani.
— Din munca mea.

Tonul convins cu care vorbea hoțul, desarmă pe comisar.

— Dați-i drumul! porunci dînsul.

Pipa—cum îi vom zice și noi de-aci înainte, — pricepu că Georgescu îl denunțase, dar nu se supără. In tactica lui de pungaș, crezu că e mai bine să se poarte prietenește cu vecinul său, de cît să trăiască în ceartă. De cîte ori minca la Cristea în cîrciumă, chiema și pe Georgescu și'l cinstea cu băutură. Acesta se convinse că-i om de treabă. Ceva mai mult : văzîndu-l într'o zi curățind o armă Lefaucheux, pe care o cumpărase în ziua ceea, îl crezu pe cuvînt cînd banditul îi spuse că a cumpărat-o de la un moș, ca să vîneze la Herăstrău.

— Mergi cu mine?
— N'am vreme, c'aș merge, i-a răspuns Georgescu, încrezător.

Iar Pipa și-a dat liniștit arma unui prieten de la Arsenal, care i-a retezat țevile, iar el i-a tăiat singur patul, pregătind-o pentru noi expediții.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dragostea cu Anica

Peste drum de odaia lui Pipa, era un șir de căsuțe pe cari Ion Cristea le închiria cu seara și une-ori cu luna. Intr'o odăiță din șirul acesta, drept în fața ferestrei lui Ion, ședea cu chirie Anica Popescu, o femee de moravuri ușoare, care se vindea mușteriilor din prăvălie.

Fire romantică și doritor de-o afecțiie, el, care se știa urmărit de poteră, cade la dragoste cu Anica Podescu. Și, gelos de ceĭ cărora ea le procura plăceri, o scoate din camera pe care o ocupa și o instalează în odăița lui, pe care, din acest moment, o ocupă singur, pe seama lui.

Negustorul, care tocmaĭ voia să gonească pe Anica, din pricina vieței eĭ imorale, fu foarte mulțumit văzînd că femeea se așează și trăește liniștit cu un singur bărbat.

A bătut miezul nopțeĭ de mult și Anica, în brațele lui Pipa, tot n'a isprăvit să'ĭ spue istoria vieții eĭ nenorocite. Trăise fată cinstită, dar fusese scoasă din

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

minți de un cîrciumar, care, după ce-i vestejise tinerețea, se însurase cu alta, lăsînd-o pe drumuri cu un copil — Marioara, fetița carea dormea lîngă dînșii. Voise să muncească, ca să-i dea să mănînce, dar nu găsise de lucru și fusese silită să se vîndă, pînă ce ajunsese aci.

Pipa o ascultă îndurerat. Ea i-a luat candoarea lui virginală și o iubește ca un nebun, cu patima amoruluĭ d'întîĭ. Ascultînd-o, în creerul lui se formează planuri de răzbunare. Acela care-i nenorocise iubita, trebuia să piară!

— Și-l mai vezi încă pe mizerabilul acela?

— Da: cînd mă vede, se face că nu mă cunoaște, întoarce capul. Intr'o seară, mai acum o lună, m'am dus la ușa lui să cerșesc. M'a alungat, punînd băeții din prăvălie să mă bată.

— Unde șade? întrebă repede Pipa.

— Pe calea Dorobanților. Numărul nu'l știu bine, La prăvălia de lîngă piața trăsurilor.

— Bine, zise scurt amorezatul — și toată noaptea nu mai scoase o vorbă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Pontu luĭ Grand“

A doua-zi la șease era la cîrciuma din calea Dorobanților, studiind planul loculuĭ. Plimbîndu-se în sus și'n jos, văzu că unuĭ domn d'inainte îĭ cade punga. Se repezi, o ridică și-ĭ făcu vînt în buzunar. Apoĭ se uită îngrijat împrejur, să vază dacă nu l'a zărit nimenĭ. Dădu cu ochiĭ de un jobenat care-ĭ șopti:

— Să mergem unde-va, să'mĭ daĭ și mie jumătate, c'alt-fel te denunț. .

— Bine, răspunse încet hoțul.

De odată, se pomeni cu păgubașul între eĭ. Acesta se adresă jobenatuluĭ:

— Pungașule, scoate punga saŭ...

— Nu eŭ, D-luĭ a luat-o, bolborosi acesta.

Și amîndoĭ începură să scormonească în buzunarele luĭ Pipa, care încremenise.

— Mulțumește-te cu atît, îl mustră păgubașul, dîndu-ĭ o palmă.

Apoĭ plecă repede, urmat de-aproape de jobenat.

Peste un minut bĭetul Pipa rămase tablou, con-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/indir1901-1932

statînd că-i lipsește din buzunar cele două hîrtii de cîte 100 de franci, care-i mai rămăseseră de la furtul din strada Buzești.

Pungașul fusese pungășit prin „Pontul lui Grand“ cum numesc hoții din capitală operația suferită de Pipa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Crima din Calea Dorobanților

De rușine, tîlharul nu spuse nimic Anichii despre pățania de pe stradă. Toată ziua fu nervos, plimbîndu-se agitat prin cameră. Cînd se înoptă, scoase din saltea niște vată neagră, din care'și făcu o pereche de mustăți, pe care și le lipi în fața oglinzei. Apoi își lipi și-o barbă.

— Ce faci dragul meu, îl întrebă Anica.

— Am vorbit cu niște prieteni să mergem la Bal Mascat la Eforie.

— Pe vremea asta ? Nu vezi cum plouă ?

— Nu-i nimic.

După ce bătu miezul nopței, își îmbrăcă haina de călugăr, își puse potcapiul în cap și luîndu-și repede pușca tără ca să-l vadă Anica, eși.

— Să nu stai mult — și petrecere bună, îi ură amanta, conducîndu-l pînă la ușe.

— Mulțumim.

La ușe se întoarse.

— Dă-mi și inelul tău cu piatra de diamant.

Anica i-l dete.

— Mulțumesc ; noapte bună !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Afară ploua de par'că turna cu găleata. După ce ocoli prin o mulțime de străzi, Pipa ajunse la cîrciuma lui Potcoavă.

— Blagoslovește, părinte îi zise sergentul de noapte.

— Domnul cu tine, răspunse Pipa, îngroșindu-și vocea.

— Da ce cauți părinte, îl întrebă sergentul, văzîndu-l că se uită în toate părțile.

— Iacă, o trăsură. Am întîrziat și vreau să mă duc la Mitropolie, la un frate al meu, care-i călugăr și el.

— Apoi să-ți aduc eu una.

Pipa profită de ocazie că rămase un minut singur și tăiă geamul de la fereastra cîrciumei lui Potcoavă, cu diamantul de la inel. Cînd i-aduse sergentul trăsura, se sui în ea și spuse birjarului să-l ducă la Mitropolie. Aci își scoase sutana și potcapiul, ascunzîndu-le într'un pom. Își smulse și barba. Apoi o luă iar razna prin stradele capitalei, și peste un ceas fu din nou la locul de unde plecase. De astă-dată nu se vedea pui de sergent. Pipa înmuiă în grabă o hîrtie în noroi și o lipi pe geamul tăiat. Apoi împinse. Geamul căzu aproape fără zgomot. Prin spărtură, hoțul pătrunse în cîrciumă. Aprinse o luminărică. Un cîine mocs, care dormea pe oblonul pivniței, începu să latre. Cîrciumarul Potcoavă deschise ușa odăiei sale, care dădea în cîrciumă, să vază ce este.

— Cine e? strigă dînsul.

— Amantul copilei pe care ai nenorocit-o i se răspunse. Iată-ți răsplata!

O detunătură puternică răsună, și cîrciumarul căzu mort, scăldat în sîngele ce-i curgea din tîmplă.

— Ai petrecut bine la bal? îl întrebă Anica.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Foarte bine, zise Pipa, scoțindu-și pușca de sub sutană.

— Dumnezeul meu! țeava e caldă! Unde-ai fost?

— Să'ți trimet amantul să joace în Iad, pe lumea cea-l'altă, răspunse Floriș, calm. Te-am răsbunat.

— Ce-ai făcut, nenorocitule! ai omorît un nevinovat!!! strigă Anica disperată. Înșelătorul meu a fugit de două săptămîni în Grecia, vînzîndu-și cîrciuma altuia. Asta am aflat-o astă-zi, de la Cristea.

— Dumnezeu să'l ierte! îngînă pierdut asasinul. A plătit păcatul altuia.

Își curăță pușca și și-o ascunse între tabla patului și între saltea.

In dimineața următoare, nu se vorbea în întreaga capitală de cît de crima din calea Dorobanților. Gazetele dădeau amănunte complecte asupra groasnicului asasinat și se vindeau ca pîinea caldă. In cîrciuma lui Cristea, de la o masă, un individ citește mușteriilor *Universul*.

„Asasinul a fost prins. El e un tînăr înalt, cu mustața groasă. A fost recunoscut de băiatul care dormea în prăvălie și care zice că individul s'a presentat în ajun, cerînd o țigare de foi."

Anica și Pipa, care stau la o masă lăturalnică, răsuflă.

— Cîte un pahar de vin la toată lumea! comandă asasinul.

Și toți beau în sănătatea lui Ion.

— Inseamnă la catastif, zice Pipa lui Cristea, îți plătesc mai pe urmă. Acum mă duc să caut de lucru.

Eși. Nu mai avea nici un ban. Îi trebuiau parale, și numaidecît. Își aduse aminte de „Pontu lui Grand"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

și profită de lecție, ca s'o pună în practică. Tocmaĭ trecea pe-acolo un sergent de noapte obosit, care se ducea să se culce. Pipa se făcu că scapă jos o pungă —în care de alt-fel nu avea nimic. Cît aĭ bate în palme, sergentul o și șterse—dar îngălbeni cînd văzu pe Pipa lîngă dînsul, răstindu-se la el și cerîndu-ĭ punga. Blînd ca un mielușel, se lasă se fie căutat, trezindu-se apoĭ cu ceĭ cinci franci pe care-ĭ avea în buzunar luațĭ, și cu revolverul dispărut. Știindu-se cu musca pe căciulă, nu reclamă nimănuĭ. Iar Pipa se întoarse acasă, rîzînd cu amanta sa, de sergentul păcălit.

Odată pornit pe drumul crimeĭ, e greŭ să te oprești. Văzînd cu cîtă ușurință poate să opereze fără ca să fie prins, asasinul prinse curaj. Maĭ în fie-care noapte comitea cîte un furt, scăpînd în tot-deauna ca prin minune. Fie de frică, fie din dragoste, pe nesimțite, Anica deveni complicea luĭ, foarte mulțumită că poate trăi în belșug. Cristea circiumarul era mulțumit și el, căcĭ deși Pipa nu-ĭ maĭ plătea consumațiunile în banĭ, ĭĭ dedea însă în fie-care zi cîte un obiect scump amanet. El își făcuse datoria să denunțe pe omul acesta suspect poliției. De ce era să se maĭ teamă? Profita și el de ocazie! Încasa amaneturile, formîndu-și din ele un adevărat magazin. Arme, ceasornice, inele, linguriță de argint, broșĭ încărcate cu pietre scumpe— avea de toate însfîrșit. Și une-orĭ le vindea fără teamă.

Pe de altă parte, Pipa era mulțumit și el, făcîndu-și un prieten prețios: Costică Ciocan, un tost amant al Anichiĭ, și care acum exercita meseria de plăpumar, deveni amicul cel maĭ bun al banditului. Și cum nu era să'ĭ fie amic, cînd îl îndopa toată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ziua cu cele mai bune mîncări, îi dedea să bea cît zece și'i mai dedea și bani de cheltuială pe de-asupra! Cum era să'i refuze să'i păstreze la el acasă lucruri pe cari —zicea asasinul— n'are unde să le ascunză în siguranță! Mirosea el că nu e om de treabă Pipa ăsta, d'apoi nici el nu punea tocmai așa mare preț pe cinste — „bună numai pentru proști" zicea plăpumarul.

Totuși asasinul nu'l punea în confidență despre proveniența lucrurilor, nici nu'l lua cu dînsul în expedițiunile lui nocturne. prinderea din Fîntînele învățîndu-l minte. „Operez mai bine singur" reflecta el.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
Bucuresci

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Gelozie de femeĭ.-Anica și Mariţa

În fundul curţeĭ lui Ion Christea, lîngă o magazie de scînduri vechĭ și de vase netrebuincioase, într'o chiliuţă măruntă și spoită cu pămînt, locuia Mariţa Ștefănescu, o femee blondă, vestejită de nevoĭ, și cu niște ochĭ albaștri, spălăciţĭ și stinșĭ.

Mariţa făcea și ea viaţa ușoară, ca să'șĭ agonisească pîinea din toate zilele. Vecinătatea eĭ cu Ion Pipa, atenţia pe care i-o dedea, se vede, banditul, și, poate oare-carĭ calităţĭ a căror urmă s'a pierdut azĭ, a atîţat gelozia Anichiĭ.

Din momentul acesta, traiul între cele două femeĭ, prietene la toartă pînă atuncĭ, a devenit un șir de scandaluri. Se ocăraŭ toată ziua — maĭ ales că Anica era iute și egoistă — ba de multe orĭ Mariţa era chiar frumușel bătută de amanta banditului.

Cu cît, însă, Anica bănuia maĭ mult pe Mariţa, cu atîta aceasta, din amor propriŭ poate, urmărea maĭ stăruitor pe tîlhar cu tandreţele eĭ; și Ion, vanitos de gelozia amanteĭ, se ataşa tot maĭ mult de Mariţa, ca să necăjească pe Anica, pe care totuș o iubea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Inimiciția între cele două femei dădea naștere la cele mai mari scandaluri, dar vecinii le toleraŭ, pentru că Ion Pipa, cînd venea acasă, era de-o generozitate extra-ordinară. Rare ori s'a văzut pe strada Atelierului om mai de treabă ca Pipa. Nu supăra pe nimeni, cinstea pe toată lumea, cînd avea parale, și'și plătea datoriile cu o grijă și cu o punctualitate exemplară.

Gelozia Anichii făcuse prudentă pe Marița. Nefiindu-i permis să-l vadă ziua, fiind-că îi sărea în cap amanta tîlharului, Marița trebuia să-i ație calea în momentul cînd n'o vedea nici Anica nici vecinii, cari ar fi puputut-o denunța, și momentul acesta era, negreșit, momentul cînd banditul eșia nevăzut ca să opereze în oraș.

După ce se sătura de somn, chefuia, și după ce chefuia, Ion Pipă se culca cu amanta, pînă cînd adormea lumea de prin curte. Atunci pleca prin fundul curței; se urca pe acoperișul magaziei, sărea într'un maidan și d'acolo se ducea pe ulicioarele din fața atelierelor gării.

Anica, ca să'și dea aparențele că doarme și ea, nu eșea după bandit; el, însă, ca să se ducă în fundul curței, trecea pe dinaintea odăiței locuită de Marița, intra ca să'i spue vorbe dulci și apoi pleca după explorările lui obicinuite.

Cu prilejul acestor întrevederi pe furiș, a aflat Marița multe din apucăturile banditului și poate lucruri pe care Ion Pipă le ascundea chiar de Anica.

Așa, a văzut că Ion Pipa eșea noaptea cu pușca și nu se întorcea de cît peste două trei zile; a observat că tîlharul avea în tot-d'a-una asupra lui cîte patru-cinci ceasornice de buzunar; a aflat că Ion Pipa

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

a dat într'o zi Anichiĭ un ceasornic de damă pe capacul căruĭa pusese pe un gravor să scrie: A—Nicu Floreș, adică: Anicheĭ — din partea luĭ Nicu Floreș, adevăratul luĭ nume, tot în aceste împrejurărĭ, în fine, a băgat de seamă Mariţa că Ion Pipa îșĭ ţinea paralele în căptușeala pălărieĭ.

Orĭ-cît de prudentă ar fi fost Mariţa în întîlnirile eĭ cu Ion Pipa, nu putea să adoarmă cu desăvîrșire bănuelile zuliareĭ Anica. De aceea, după ce a maĭ tras o bătae ţeapănă Mariţeĭ, Anica Popescu șĭ-a luat amantul și s'a mutat cu el alăturĭ, la No. 4, tot în strada Atelieruluĭ.

Aci s'aŭ instalat ca bărbat și femee, într'o ódăiță modestă, care dă în curte printr'o sală.

Trăiaŭ pacĭnic și liniștiţĭ; maĭ nu eraŭ zăriţĭ prin curte. Eraŭ așa de săracĭ, că aproape nicĭ-odată nu eraŭ la curent cu chiria. Pipa se astîmpărase, căcĭ în gelozia eĭ, Anica îl amenințase că dacă se maĭ duce pe la Mariţa, îĭ denunță crima, parchetuluĭ.

Acum dînsul plănuia o lovitură mare. Vroia să fure cîte-va unĭ de trancĭ și să fugă cu amanta luĭ în Bulgaria. Aștepta ocasia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Uciderea lui Bucur

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Omorul din Bulevardul Pache

Ocasia nu întîrzie să se prezinte. Tot în cîrciuma luĭ Cristea, unde'şĭ dădeaŭ întîlnire fel de fel de indivizĭ suspecţĭ—şi pe care continua s'o frequenteze—Pipa află că Bucur, cîrciumarul din Bulevardul Pache No. 80 vrea să'şĭ cumpere o pereche de case, că şi le găsise deja, şi că trebuia să le plătească chiar a doua-zi, cu banĭ ghiaţă.

— Iată omul meŭ, işĭ zise dînsul, strecurîndu-se binişor afară. Lucrurile nu trebuesc tărăgănate. Trebue să fac lovitura chiar în noaptea asta: mîine ar fi prea tîrziŭ.

Şi iată-l, prin acelaş sistem, care pîn'acum îĭ reuşise perfect, în cîrciuma luĭ Bucur din Bulevardul Pache. Sparse nesupărat de nimenĭ tejgheaua, din care fură vre-o 300 de leĭ, şi acum căuta să afle unde ţine Bucur grosul paralelor, cînd de odată se pomeni faţă în faţă cu cîrciumarul, care, auzind zgomot, eşise afară cu o lumînare aprinsă în mînă. Hoţul ridică iute capacul de la pivniţă şi se furişă înăuntru. Bucur se luă după el. Se găsiră iar faţă în faţă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Chiar dacă scap, sînt pierdut, se gîndi asasinul. Bucur m'a văzut bine la față, și'mĭ va da semnalamentele poliției.

— Staĭ pe...

Dar Bucur n'avu vreme să-și isprăvească fraza, căcĭ maĭ repede ca un fulger, Pipa puse pușca la ochĭ și trase. Cîrciumarul căzu mort pe loc, lovit drept în inimă.

In zadar fură strigătele nefericitei soții a luĭ Bucur și ale copilului acestuia, care alergase la poartă, căcĭ pînă să sosească vecinii și poliția, criminalul sărise peste ulucile din fundul curței și dispăruse.

Fu bănuit și închis în prevenția un biet nenorocit, Iordan.

De astă dată, gazetele se alarmară. Toate protestară împotriva incapacității poliției. Maĭ în fie-care noapte se spărgea cîte o cîrciumă, ba une-orĭ nenorocitul negustor era și omorît, fără ca autoritățile să poată prinde pe criminal. De fie-care dată se aresta cîte un individ, care apoĭ era liberat, constatîndu-se că era nevinovat.

Gazetele porecliră pe omorîtor *Asasinul cîrciumarilor*, descriind în culorĭ vĭĭ și fantastice modul luĭ de a opera, portul luĭ, cum își bate joc de agenții poliției, — cîte invențiunĭ, toate.

Atîta-ĭ trebuia luĭ Pipa. Imaginația luĭ se aprinse și maĭ mult la rele. Porecla de *Asasin al cîrciumarilor* îl sugestionă, și de unde pînă atuncĭ operase numaĭ la cîrciumarĭ întîmplător, își făcu din asasinarea lor un ideal. Fie-care haĭduc pe care-l citise, își avusese specialitatea luĭ. A luĭ va fi de-aci'nainte asasinarea cîrciumarilor. Și-așa nu maĭ avea nimic de pierdut!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Știa că odată și odată tot va fi prins. Ori va omorî încă unul, ori 100, tot aceiași pedeapsă îl va aștepta. Fie-care ispravă îl va face mai renumit.

De aci încolo se purtă întocmai după cum îl descriau gazetele și, nu numai că nu se deghiză, dar căută prin toate mijloace să facă cunoscut că el e autorul cutărei sau cutărei crime. Nu se ducea cu gînd să omoare, numai să fure.

Dacă însă era atacat, se apăra. Cea mai mare mulțumire a lui, era cînd își citea isprăvile la gazetă. Nu spunea însă nimănui, nimic, nici chiar lui Cristea sau tovarășului său Ciocan, pe cari nu înceta însă să-i umple de daruri.

Singura care-i cunoștea toate actele era Anica, care totuși tăcea, de frica lui Pipa, care o amenințase cu moartea la cea mai mică destăinuire.

Cîte-odată asasinul era cuprins de remușcări și atunci, ca să'și gonească gîndurile negre, cînta de răsuna toată curtea. Alte ori pleca să se distreze în oraș. Locul lui de predilecțiune era maidanul Duca, din fața Cișmigiului. Acolo juca fel de fel de jocuri de noroc, la care pierdea în tot-d'a-una, tot ce avea în buzunar. Era pasionat mai ales de table și de jocul *Vite popa nu e popa!* la care pierdea regulat.

— Ăștia sînt mai hoți de cît mine! își zicea el cînd se întorcea seara acasă, lefter. Eu merg cavalerește de'mi expun viața pentru 200 de lei — ei mi-i ia ziua 'namiaza mare, fără nici un pericol.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

A doua spargere din Bulev. Pache

De cîte ori se întorcea stors de bani acasă, Pipa plănuia o nouă spargere. De astă-dată își alese tot o cîrciumă din bulevardul Pache, și anume cîrciuma d-lui Stavri Anastasiu, de la No. 40. Se introduse înăuntru tot prin tăerea geamului și se îndreptă către tejghea. Prinzîndu-se însă de veste de către sergent și de cîrciumar, aceștia dădură alarma.

Văzîndu-se prins, criminalul îndreptă repede pușca în spre cîrciumar și trase. Acesta rămase neatins. Nu'l nemeri nici al doilea foc. Cu o îndemînare uimitoare, Pipa încărcă din nou pușca și mai trase două focuri. Cîrciumarul scăpă teafăr și de astă dată. Atunci asasinul văzînd că e aproape să fie prins, mai slobozi un glonț de revolver în spre sergent, și cu o iuțeală de nedescris, își făcu vînt peste gardul din fundul curței și dispăru.

Se dăduse alarma și sergenții din toate străzile alergau buimăciți. In sfîrșit, sergentul din strada Au-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

struluĭ reuși să prindă un individ, care fugea urmărit de alțiĭ.

Dus la secție declară că se numește Mișu Papadopol. In zadar se apăra dînsul că'ĭ nevinovat, căci atît sergentul din Bulev. Pache cît și circiumaruluĭ Stavri Anastasiŭ declarară că'l recunosc. Cînd îl recunoscu și băiatul circiumaruuĭ Bucur, ucis cu cîte-va zile maĭ 'nainte, poliția nu maĭ stătu un minut la îndoială că a pus însfîrșit mîna pe periculosul asasin.

Circiumariĭ răsuflară, iar gazetele anunțară cu titlu mare *Prinderea ucigașuluĭ circiumarilor!*

In circiuma luĭ Cristea, e mare chef. Circiumarul face cinste că a scăpat însfîrșit de grija banditului. Muștériiĭ îl felicită pe rînd.

— Să trăești! iĭ strigă și Pipa de la o masă, unde șeade cu Anica și cu un sub-comisar de la o secție apropiată, care-ĭ istorisește cum a fost prins banditul.

— Par'că se maĭ auzise odată că l'aŭ prins și pe urmă i-aŭ dat drumu, zice Pipa, neîncrezător. Să nu fie și acum vre-o păcăleală.

— Nu, de astă-dată îl ținem în ghiare, răspunde sub-comisarul, adăogînd o înjurătură la adresa criminaluluĭ.

— Eŭ să fiŭ în locul vostru, l'aș impușca nejudecat, exclamă Pipa.

— Păĭ, cam tot ăsta o să'ĭ fie sfîrșitul, răspunde agentul.

— Paște murgule! se gîndește asasinul.

Iși dăduse el seama că e prudent să fie bine cu poliția, și d'aia îl cultiva pe agent cu multă iscusință. Observase că acestuia iĭ cam place să tragă la măsea,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

și'i dădea să bea pînă nu mai putea. După cîte-va pahare, acestuia i se deslega limba și divulga toate planurile poliției. Nici nu-i trecea prin minte agentului polițienesc cu cine stă la masă! Ba une-ori se ducea și în casa banditului, care, foarte bine-voitor i-o punea la dispositie, ca să se întîlnească acolo cu ibovnică-sa!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Uciderea lui Schmidt

18 68 Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ucidere lui Schmidt

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Crima din strada Petre Dumitrescu

Pipa tot nu reușise să facă „lovitura“ mare proectată. Cercetă iar în toate părțile unde ar găsi un cîrciumar bun de prădat și, după multă chibzuială, își alese pe Heinrich Schmidt, din strada Petre Dumitrescu No. 45.

După obiceiul său, ziua intră în cârciumă de studiă planul caseĭ, și apoĭ noaptea fu la post. De oare-ce ferestrele cîrciuneĭ aveaŭ zăbrele, operația spargereĭ geamuluĭ cu inelul de diamant, nu fu de ajuns. Fu nevoit să forțeze zăbrelele. Se îndreptă în spre tejghea. Sgomotul produs, deșteptă însă pe Heinrich, care dormea în odaia de alăturĭ, și care crăpă ușa să vadă ce este. Criminalul descarcă într'însul un foc de pușcă. Alicele isbiră în perete.

Cîrciumarul, speriat, închise imediat ușa și, împreună cu cumnatul său Vejan și cu nevastă-sa, eșiră în curte strigînd „hoțiĭ!“ Nimenĭ însă nu le veniră în ajutor.

Nevasta luĭ Heinrich se scunse atuncĭ într'o magazie. Cît despre îndrăznețul criminal, el trecu în odaia în care dormise cîrciumarul și începu să scotocească prin toate locurile.

In acest timp. cîrciumarul Heinrich și cumnatul său Vejan, văzînd că nu le vine nimenĭ în ajutor, luară

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cîte un par în mînă și așteaptară afară lîngă ușă, pentru a lovi pe criminal cînd va eși din casă.

Liniștit, acesta aprinse o lumînare în odaia de culcare și fără a lua nici o precauțiune de apărare, se puse de sparse scrinul, în care credea că va găsi comoara. Fatalitate! nu găsi înăuntru de cît vre-o 60 de lei!

Heinrich și Vejan îl vedeau foarte bine la lumînare și strigau înainte, cît puteau, „hoțiî!“.

In cele din urmă, temîndu-se ca nu cum-va să sară vecinii în ajutor, Pipa crezu sosit momentul s'o șteargă și își făcu imediat planul cum să scape de ceî ce'l așteptau la ușe.

Din antreul de la mijlocul caseî, criminalul descărcă un foc de pușcă spre cîrciumarul Heinrich, sfărîmînd geamul de la ușe. Heinrich, fu atins de cîte-va alice și începu să strige disperat „ajutor“. Vecinii începură atunci să se scoale și să dea alarma: nici un sergent, însă, nu se arăta.

Asasinul, se apropie după aceea de ușe și trase două focuri în cîrciumar, lovindu-l în partea stîngă a pieptului, în mînă și în ante-brațul stîng. Nenorocitul mai făcu cîți-va pași și căzu mort cu fața în jos, pe o grămadă de nisip de lîngă uluci.

Pipa, trase apoi două focuri în Vejan, lovindu-l în mâna dreaptă. Un italian, care trecea pe-acolo, vroi să pună mîna pe asasin. Acesta întinse pușca spre dînsul. Italianul căzu în genunchi, clănțănind din dinți, și Pipa îl iertă. După aceea fugi prin fundul curțeî, sărind peste un grajd și trăgînd mereu focuri de revolver în urmă.

Vejan căzu și el leșinat într'un lac de sînge.

Vecinii, deșteptați, alergară în curte, unde găsiră

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mort pe circiumar. Anunțară imediat secția respectivă. In mai puțin de o jumătate de ceas, tot aparatul polițienesc fu la fața locului.

In casă și în curte se găsiră patru cartoane de cartușe calibru 16, pentru pușcă „Lefaucheux"; încolo, nici un alt indiciu.

Medicul legist constată că Heinrich și Vejan fuseseră loviți de aceleași alice ca și circiumarul Potcoavă din calea Dorobanților și Bucur din Bulevardul Pache. Fără îndoială că criminalul era același. Totuși cei bănuiți pîn'atunci fură menținuți închiși, ca măsură de prevenție.

A doua-zi Petre Vejoiu, care nu fusese rănit tocmai grav, fu adus la poliție, unde i se puse la dispoziție albumul criminalilor, pentru a găsi într'însul pe îngrozitorul asasin al lui Heinrich. Nu'l recunoscu însă în nici una din fotografiile arătate. Totuși Vejan dădu poliției semnalmentele individului, pe care'l văzuse foarte bine pe fereastră, pe cînd acesta, cu lumînarea în mînă, scotocea prin casă.

Iată semnalmentele: „Brun, cu pestruț pe față, cu mustața mică, neagră, de vre-o 22 de ani".

Pe baza acestor semnalmente se arestă un individ, Tatlan, care mai fusese odată arestat ca asasin al circiumarilor, dar pe urmă i se dăduse drumul, negăsindu-se nici o probă în contra lui.

Acum parchetul își făcu convingerea că ucigașul din Bulevardul Pache și Calea Dorobanților, precum și cel din strada Petre Dumitrescu, nu este unul și acelaș, cum s'a crezut la început. De sigur că Mișu Papadopol era tot așa de vinovat ca Tatlan, cu care era învoit; amîndoi comiteau în acelaș fel cîte-o crimă, și cînd unul era arestat și bănuit, cel-l'alt făcea o altă spargere și comitea o altă crimă în acelaș

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mod, spre a indrepta in altă parte cercetările poliției și a scăpa pe cel bănuit.

Cel d'întîiŭ cîrciumar omorît de tovarășĭ a fost Potcoavă din calea Dorobanților și probabil a fost omorît de Taflan, care bănuit, a și fost arestat imediat. In timpul cînd Taflan era arestat la poliție, Papadopol a ucis in acelașĭ fel ca și Taflan pe cîrciumarul Bucur din Bulevardul Pache. Poliția a crezut atunci că are de-aface numaĭ cu un singur criminal și a dat drumul luĭ Taflan. Acum acesta comisese ingrozitoarea crimă din strada Petre Dumitrescu, ca să scape pe Papadopol. Așa, cel puțin, credea parchetul. Iși intăriă și maĭ mult convingerea cînd Taflan fu recunoscut de către Vejan și de către italianul care'și ceruse ertare de la asasin, căzindu-ĭ in genunchĭ. O probă zdrobitoare contra luĭ maĭ era că avusese o pușcă „Lefaucheux“ cu țevile tăiate, pe care se constatase că o vînduse a doua zi după crimă unuĭ contrabandist, precum și că fusese văzut de o copilă din strada Dumitrescu, bînd ziua o țuică in cîrciuma luĭ Heinrich.

In timpul acesta, Pipa chefuĭa mereŭ in cîrciuma luĭ Cristea, in tovărășia Anichiĭ, a plăpumaruluĭ Ciocan și a sub-comisaruluĭ, care-l iubea din ce in ce maĭ mult.

— Eĭ, cum rămîne cu asasinul cîrciumarilor, pe care ziceațĭ că l'aț prins? își bătea joc Pipa de el. Vezĭ c'a făcut iarăși o ispravă?

— Aŭ fost doĭ. Dar de astă-dată am pus mîna pə amîndoĭ, răspundea mîndru agentul siguranțeĭ.

A treia zi după crimă, pe cînd sta iar cu tovarășiĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

luĭ la masă, trecu pe d'inaintea cîrciumeĭ un convoiŭ. Era carul mortuar al nefericituluĭ Heinrich, urmat la mormînt de familia și de prietenii luĭ.

In trecerea cortegiuluĭ, toată lumea blestema pe asasin. Mușteriiĭ din cîrciuma luĭ Cristea așișderea.

— Săracu Heinrich! exclamă Anica, de la masă.

Criminalul nu maĭ avu curaj să stea in fața cadavruluĭ. Se ingălbeni, se sculă de la masă, aruncînd Anichiĭ o privire fioroasă, și se duse în casă, unde se trînti pe pat

BIBLIOTECA CENTRALA
* Bucuresci *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Lupta cu sergenții

Trecuseră de-abea cîte-va zile de la asasinarea lui Heinrich, și în ziua de 30 Maiŭ gazetele publicaŭ altă știre de sensație :

„Misteriosul dușman al circiumarilor a încercat și azĭ noapte să comită o spargere și de sigur și vre-un omor, la o circiumă de pe cheiul Dîmboviței.

Pe la orele 3, gardianul Gheorghe Zugravu l'a găsit dînd ocol colțuluĭ de stradă din fața podului Kogălniceanu. Apropiindu-se de el, gardistul l'a întrebat ce caută, iar individul misterios a răspuns în mod obraznic la întrebare. Atuncĭ gardistul l'a apucat de mîneca mîineĭ drepte și a început să-l pipăe pe la cingătoare, cacĭ bănuia că are arme. Individul a scos repede un revolver din buzunar și a tras un glonte asupra gardistuluĭ, dar din fericire nu l'a nemerit. Gardistul voind să dea atuncĭ semnalul de alarmă, ucigașul s'a smucit cu putere și scăpînd din mîna gardistuluĭ a luat-o la fugă pe strada Grădina cu caĭ.

Gardistul Zugravu a dat imediat alarma și cînd fugarul a ajuns în bulevardul Elisabeta, a fost întîmpinat de sergentul Dragotă Vasile. La somația acestuia, criminalul i-a răspuns cu un foc de revolver

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

care a rănit pe gardist la mâna dreaptă, rupîdu-i două degete.

Scăpat și de urmărirea acestuĭ gardist, îndrăzneţul a pornit în goană spre grădina Geafîruluĭ din bulevardul Elisabeta. Cînd vroia să intre în grădină a fost întîmpinat de un soldat bacalaureat care l'a apucat de gît. Criminalul nu s'a dat însă bătut, ci a tras un glonte asupra soldatuluĭ rănindu-l grav la mîna stîngă.

Pe cînd se urma lupta între fugar și bacalaureat, a intervenit un alt gardist anume Gheoghe Plugaru.

In culmea disperăreĭ, văzîndu-se aproape prins, criminalul s'a smucit cu putere și, scăpînd de soldat, a tras două gloanţe asupra sergentuluĭ Plugaru.

Acesta a fost lovit la cap și la piciorul drep. rămînînd de o cam dată zăpăcit, pe loc. Maĭ tîrziŭ venindu-și în fire, a alergat întru urmărirea ucigașuluĭ, dar acesta dispăruse prin grădină, fiind scăpat în acelaș timp de orĭ ce urmărire.

Pe la orele 5 azĭ dimineaţă poliţia a început să facă cercetărĭ de urmărire, dar n'a putut afla unde a dispărut îndrăzneţul criminal".

Gheorghe Zugravu, sergentul care se luptase cu Pipa pe cheiul Dîmboviţeĭ, nu se lăsă. Se îmbrăcă ţivil și însoţit de doĭ agenţĭ secreţĭ cutreeră toate localurile unde credea dînsul c'ar putea găsi pe asasin. Cercetă cu de-amănuntul Tîrgul Moșilor, stradele laterale ale Capitaleĭ, de la bariera Pantelimon pînă la Cotrocenĭ. Dar ziua trecu, fără ca urmăritorii să dea de ucigaș.

Pe la orele 9 seara gardistul Zugravu s'a despărţit de ceĭ doĭ agenţĭ și, cum era obosit, a pornit pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

șoseaua Colentina să se ducă la locuința-ĭ din șoseaua Basarabĭ. Pe drum, cînd a ajuns în strada Clopotarii vechĭ, s'a oprit în dreptul cîrciumeĭ din coltul ce'l face acea stradă cu o stradelă care duce la remizele vecheĭ societăți de tramwae. Care n'a fost mirarea luĭ Zugravu cînd, în cîrciumă a văzut pe individul cu care se luptase noaptea?

Ucigașul juca biliard cu un băiat mai tînăr.

Cum l'a văzut Zugravu, a alergat imediat la secția VII-a din apropiere și a comunicat știrea sub-comisaruluĭ de serviciŭ. De acolo s'a înapoiat cu sub-comisarul și cu 5 gardiștĭ, a intrat tiptil în cîrciumă și a pus mîna pe ucigaș. Îndată ce l'aŭ prins, gardiștii l'aŭ legat și l'aŭ luat pe sus ducîndu-l la secție.

La început frica sergenților era mare. Eĭ porniseră înarmați de la secție, crezînd că și ucigașul e înarmat. La rîndul luĭ ucigașul, cînd s'a văzut înfășcat de sergenți, a rămas ca trăznit. Pînă la secție și acolo încă mult timp, n'a spus nicĭ un cuvînt. Îngălbenise, se zgrebulise și tremura de teamă.

După multe înzistențe ale sub-comisaruluĭ, ucigașul a spus că se numește Alexandru Călin și că e lucrător pietrar la societatea tramwaelor vechĭ. Întrebat de casa unde locuește, el a spus că stă în calea Dorobanților 105.

Pe la orele 10 „ucigașul" Călin a fost pornit de la secția VII-a la prefectura poliției sub o escortă de 7 gardiștĭ și cu mîinile legate.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
Bucuresci

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Spargerea din Bulev. Neatîrnăreĭ

Acum Pipa nu maĭ putea să lase să treacă o zi la mijloc fără să facă o ispravă. Citirea gazetelor era pentru el un stimulent, care'l îmbărbăta pentru o nouă crimă. Cînd nu se vedea pomenit într'un ziar, se simțea nenorocit. Dacă nu i-ar fi fost trică să fie prins, le-ar fi trimes să-ĭ publice portretul. Vanitatea luĭ mergea așa de departe, că une-orĭ se gîndea cu plăcere la ceasul cînd va fi adus la Curtea cu Juraţĭ, în privirile curioase și admiratoare ale publiculuĭ. Pîn'atuncĭ, lucra mereŭ. Socoti că e bine să aibă o isbîndă maĭ mult la activul luĭ, și porni într'o nouă expediţiune.

Nemeri la cîrciuma d-luĭ Ivanciŭ Iordănescu, în Bulevardul Neatîrnăreĭ No. 5. După ce stătu maĭ mult timp ascuns în curtea caseĭ cu No. 2, convingîndu-se că strada e pustie, se opri lîngă curtea caseĭ. Ploua strașnic, iar gardiștiĭ se adăposteaŭ pe unde puteaŭ. Vremea era destul de priincioasă pentru hoție.

După ce se uită cu atenție și se încredinţă înc'odată că nu e văzut de nimenĭ, sări gardul, trecu prin-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tr'o grădiniță cu legume și ajunse la ușa prăvăliei din spre partea curței. Ușa era cu obloane de lemn, prinse pe d'înăuntru cu o bantă de fier.

O forță cu putere, dar nu reuși s'o deschidă; strîmbă numaĭ fierul. Instrumentul ce-l avea cu dînsul nefiind destul de țeapăn. Pipa plecă.

Pe stradă domnea aceeași singurătate ca și la'nceput; doar ploaia cădea mărunță și deasă, ca'n vremurĭ de toamnă.

A doua zi dimineață, soția circiumaruluĭ se duse să scoale pe băiatul care dormea, ca să deschidă prăvălia.

Dar care nu fu mirarea femeeĭ cînd văzu că ușa din spre grădină era întredeschisă, iar banta de fer strîmbată. Imediat femeea chiemă pe soțul său și-ĭ arătă cele văzute la ușe. D. Iordănescu rămase foarte surprins de constatare, maĭ ales că seara chiar dînsul închisese prăvălia.

Deschizînd ușa și eșind în curte a găsit grădina plină de urme foarte adînci. Necunoscutul călcase în fugă și cum pămîntul era ud, picioarele se afundaseră mult. Gardul curțeĭ era plin cu noroiul rămas de pe picioarele fugaruluĭ.

Văzînd cele întîmplate, d. Iordănescu s'a convins că peste noapte a fost în curtea și la ușa prăvălieĭ sale un făcător de rele și s'a dus la secția 30 unde a comunicat cazul.

Comisarul de serviciŭ a chemat pe sergentul care fusese postat noaptea în acea parte a bulevarduluĭ și l'a întrebat dacă știe despre cele întîmplate.

Gardistul însă a rămas foarte încurcat la întrebarea comisaruluĭ, căcĭ el nu știa nimic.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Poliția postă în seara următoare un sergent, care să păzească circiuma, dar își luă numaidecît seama, nebănuind că pungașul ar fi atît de curajos în cît să se mai întoarcă acolo și a doua zi.

Nici nu'și închipuia poliția că „pungașul" acesta căruia nu-i dedea importanță, era chiar îngrozitorul asasin al circiumarilor, pe care ea îl credea prins.

Se convinse însă a doua seară, cînd Pipa, își făcu apariția pe gardul d-luĭ Iordănescu, exact la aceiași oră ca în seara precedentă.

Din fericire pentru negustor, asasinul fu zărit de sergentul de noapte, care trase în spre dînsul un foc de revolver, fără a'l nemeri însă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Spaima cîrciumarilor

Cîrciumarii nu ştiau ce să mai creadă. De trei ori auziseră că fiorosul lor duşman fusese prins şi de trei ori fuseseră amăgiţi. Nu mai mîncau, nu mai dormeau, nu mai erau în stare să facă nimic cum-se-cade. La fiecare zgomot, li se părea că aud paşii ucigaşului. Slăbiseră şi se îngălbeniseră de ţi-era mai mare mila de ei. Disperarea lor era cu atît mai mare, cu cît pierduseră nădejdea că ucigaşul va putea fi vre-odată prins. Pînă şi agenţii poliţieneşti se arătau pesimişti, istorisind despre misteriosul care'i păcălise de atîtea ori, fel de fel de basme. Aşa, spuneau că omorîtorul e fermecat, căci de pune mîna la ochi e ferit de atingerea gloanţelor, iar de pune mîna în creştet se face nevăzut.

Prefectul poliţiei era şi el amărît, făcîndu-i-se în fie-care zi fel de fel de farse. Printre altele, un individ care se dedea drept mult căutatul asasin, îl înştiinţa

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că nu va fi prins până nu va omorî 33 de circiumarî.

Atunci se va preda singur.

Totuşi şeful siguranţei nu se descurajă şi dădu ordin agenţilor să'şi înzecească vigilenţa.

— Eu sînt asasinul circiumarilor! Nu mă mai căutaţi zadarnic. Mă predau! Alt fel nu m'aţi fi prins voi nici peste o sută de ani! răsună într'o seară glasul unui lucrător, în curtea poliţiei.

Poliţiştii încremeniră. Nu îndrăznea nici unul să se apropie.

— Aide laşilor, legaţi-mă; ce vă înfricoşaţi, n'am nici o armă la mine!

Şi individul întinse mîinele.

Atunci agenţii se aruncară ca lupii asupra lui, îl legară ţeapăn şi îl închiseră în beciu.

Peste cinci minute, se constată că e un lucrător, care se întorsese beat de la Moşi!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Buclucurile poliției

Fie care agent știe acum semnalmentele asasinului circiumarilor. Prefectul a făgăduit un premiu de 2000 de lei celui care'l va prinde, și ogarii poliției se întrec. Imbrăcați civili și înarmați cu bîte colosale, stau pe la răspîntii.

Pe șoseaua Bonaparte trece un tînăr liniștit.

— Stai! îi strigă un agent.

Tînărul, crezîndu-se atacat de vr'un bandit, o ia la fugă. In urma sa se aud împușcături. Zăpăcit, tînărul se oprește. Se pomenește legat și dus pe sus la secție. E întrebat cum îl chiamă. Răspunde nedumerit:

— Vasile Georgescu, actor în trupa de la Mitică Georgescu.

I se cere „pardon" pentru că fusese luat de zelosul agent drept asasin al circiumarilor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Se potrivesc semnalamentele, iertați-mă! se scuzează polițistul, decepționat că a pierdut ceĭ 2000 de leĭ.

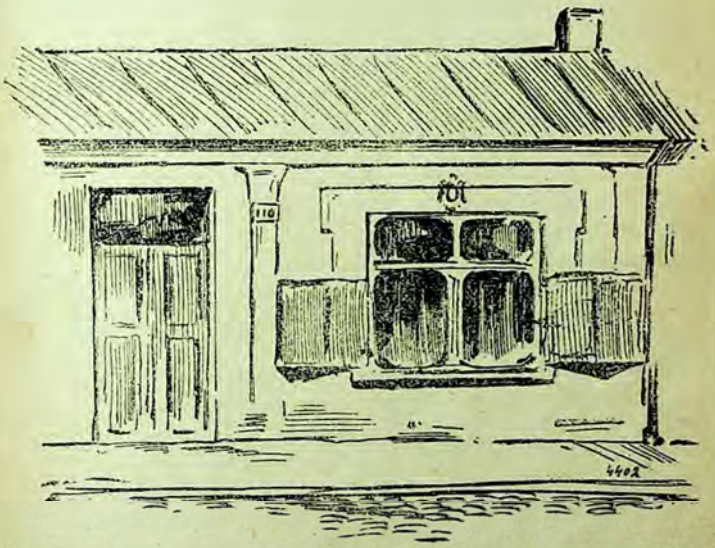
D. Ionescu, șeful lucrărilor anatomice de la școala veterinară, merge acasă, pe bulevardul Elisabeta. De odată, în dreptul cazărmeĭ pompierilor, sare asupra-ĭ treĭ indivizĭ înarmați cu bîte și-l iaŭ la bătae. D. Ionescu reușește să fugă prin curtea uneĭ case și iese pe cheiul Dîmboviței. Aci dă iară-șĭ peste banditiĭ cari îl iaŭ din noŭ la bătaə.

Intrebînd ce aŭ cu dînsul, unul din agresorĭ, un snb-comisar de poliție, ĭĭ spune că e asasinul circiumarilor!

D. Ionescu protestează și spune cine e. In zadar. *Polițiștiĭ ripostă că e cu mustață mică și umblă cu mîinile în buzunare,* ceea ce constitue semnalamentele asasinuluĭ în chestie!

In vremea asta se strînge lume multă pe cheiŭ și scandalul ia proporțiĭ marĭ. Auzind zgomotul de afară, secretarul școaleĭ veterinare ese să vadă ce e și dă peste d. Ionescu arestat și bătut ca ucigaș. D-sa protestează și-l scapă din mîna poliției.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Circiuma unde a fost prins Pipa

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Prinderea ucigașului

Pe cînd poliția lua măsuri și împrăștia prin stradele Capitalei o întreagă forță de sergenți, de jandarmi și agenți secreți, ucigașul reapăru la cîrciuma d-lui Cristea Pagianopol, din strada 11 Iunie.

Intrînd în cîrciumă, ucigașul ceru un pahar cu rachiu de drojdie de 5 bani și o țigară cu carton, tot de 5 bani. D. Cristea îl servi, iar ucigașul îi dădu 2 lei. Asasinul luă restul cu mîna stîngă, fără a se uita la el și-l băgă în buzunar.

Lucrul acesta dete numaidecît de bănuit cîrciumarului. El era gata să iasă afară, ca să înștiințeze pe sergentul de stradă, dar tocmai atunci sosi un birjar care ceru un pahar cu vin.

D. Cristea intră în pimnița ca să scoată vin proaspăt, iar în vremea asta ucigașul eși afară și se făcu nevăzut.

Cîrciumarul Cristea spuse numaidecît toate cele petrecute sergentului de stradă. Acesta anunță la rîndul său secția 30, care e numai la cîți-va pași de cîrciuma d-lui Cristea.

La moment sub-comisarul care era de serviciu, dădu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

alarma, înștiințînd în acelaș timp poliția și cerînd mai mulți jandarmi.

Pe cînd sub-comisarul făcea urmăririle, sosi un inspector împreună cu mai mulți sergenți de oraș și jandarmi pedeștri.

Se începură atunci niște urmăriri din cele mai minuțioase, se străbătură toate stradele, se căutară prin toate curțile și grădinele, dar fără nici un rezultat.

Inspectorul descurajat, trecu în culoarea de Negru, crezînd că poate o fi trecut în partea aceea a locului. Totuși d-sa dădu ordine ca urmăririle să continue.

Pe la orele 2 și un sfert, ucigașul se arătă în Bulevardul Neatîrnării, colț cu Șerban-Vodă. Aci fu zărit de sergentul de noapte Brănescu Grigore, care îl întrebă:

— Ascultă, unde te ducî?

— Voiŭ să es în calea Rahoveĭ, la o berărie.

— Staĭ pe loc, strigă sergentul.

Atunci ucigașul scoase pușca din buzunar, trase un foc și fugind dete de o curte, sări înăuntru și se făcu nevăzut.

De astă dată fu secția 32 care se puse în mișcare.

D. inspector Oprescu, împreună cu comisarul Rădulescu, cu sub-comisarul de cl. II Pîslaru și cu un mare număr de agenți, începură să caute prin toate curțile și stradele mărginașe. Nimic însă, ucigașul par'că intrase în pămînt.

D. comisar Rădulescu și sub-comisarul Pîslaru se despărțiră atunci luînd-o pe strada Domnița Florica. Acolo în dreptul porței No. 5, la proprietatea d-luĭ Ștefan Constantinescu, zăriră pe ucigaș.

Asasinul văzîndu-se surprins, trase cu pușca, dar gloanțele trecură printre d-niĭ Rădulescu și Pîslaru fără a atinge pe nimenĭ. In momentul acela sosiră și sub-comisariĭ Paraschivescu și Bărbulescu de la secția

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

30. Se trasără de odată mai multe focuri de revolver, ucigașul scăpă însă și de astă dată, făcîndu-se nevăzut prin curtea d-luĭ Constantinescu.

La auzul detunăturilor sosi d. inspector Oprescu, cu ofițerul de vardiștĭ Marin Ionescu și cu mai mulțĭ sergenți de stradă.

Calea Șerban-Vodă, bulevardul Neatîrnareĭ, strada Erodiada și strada Domniță Florica formează un careŭ. D. inspector Oprescu înconjură toate aceste strade cu sergenți și jandarmĭ, ast-fel ca să oprească eșirea asasinuluĭ. În acelaș timp dete ordin ca toată lumea să intre prin case lăsînd stradele libere.

Ucigașul, fugind, trecu prin curtea unuĭ cismar Vasile Rădulescu, din strada-Șerban-Vodă No. 108. Doĭ băeți care dormeaŭ acolo, văzură pe ucigaș și se sculară în picioare.

Asasinul se întoarse spre eĭ zicînd :

— Să nu scoateți un cuvînt, că vă împușc !

Cu toate acestea abia plecă ucigașul și ceĭ doĭ băeți, Andreĭ și Niță alergară și dădură de știre unuĭ bărbier din strada Șerban-Vodă No. 112.

Acest bărbier, care se numește Păun Oprescu, fără a pierde vremea, își luă o pușcă și eși afară. Luînd mai mulțĭ sergenți și jandarmĭ, plecă prin locurile pe unde știa el că putea să fugă ucigașul.

Cercetările durară pînă la orele 4 și jumătate, dar tot fără nicĭ un rezultat.

Fiind deja ziua mare, agenții poliției slăbiră cercetările, crezînd cu siguranță că ucigașul trebue să se fi depărtat.

Ofițerul Marin Ionescu, bărbierul Păun, sergenții și jandarmiĭ se retraseră din curtea caselor cu No. 110, cînd de-odată o d-nă, Olimpiada, alergă după d-nu Păun Oprescu și-ĭ spuse că a văzut ceva în podul din magazia din curte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

La moment se întoarseră cu toţi înapoi şi năvăliră de-odată în magazie. Ucigaşul era pitit într'un mic pod de lemne, toată magazia neavînd de cît o lungime de 2 metri şi jumătate şi o lărgime de un metru şi jumătate.

Ofiţerul Ionescu îl văzu mişcînd un picior şi strigă:

— Predă-te saŭ te împuşcăm!

Ucigaşul nu răspunse nimic. Ofiţerul mai repetă a-

Jandarmul Mogoşeanu

ceeaşi somaţiune, apoi dădu ordin jandarmului Toma Mogoşeanu ca să tragă cu puşca.

O detunătură se auzi, glonţul nu nemeri însă pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ucigaș. Jandarmul trase a doua oară și tot în același timp trase și un sergent de stradă.

— M'ați omorît! Nu mai dați, că mă predau; zise acum ucigașul.

O dată rănit, sergenții tăbărîră asupra lui și-l duseră la secția 32.

De și era ceasurile 5 dimineața, totuși vestea despre prinderea lui se răspîndi numaidecît și lumea de prin toate mahalalele mărginașe alergă să-l vadă.

D. inspector Oprescu îi făcu perchiziție și se găsi asupra lui un pistol cu 2 țevi Lefaucheux, un revolver care s'a dovedit că e cel furat de la sergent, o cingătoare cu 19 cartușe, o daltă, 4 cheĭ, un diamant pentru tăiat geamurile și mai multe cartușe de revolver.

Întrebîndu-l inspectorul unde e pușca, el răspunse că a lăsat-o în podul magasieĭ. Ofițerul Ionescu se duse acolo și o găsi în adevăr o pușcă Lefaucheux, cu țevile scurte și cu mînerul tăiat. Ea nu era mai lungă ca treĭ sferturĭ de cot.

Adus la poliție, fu închis în infirmeria jandarmilor pedeștri.

Știrea despre prinderea lui, se răspîndi numaidecît în toată Capitala și miĭ de oameni alergară spre poliție. Aglomerația era așa de mare, încît se oprise chiar circulația pe calea Victorieĭ, în partea din fața poliției.

Pentru a se împrăștia lumea, care venea în valurĭ, poliția a trebuit să scoată pe ucigaș afară, să-l ridice pe o bancă și să-l arate mulțimeĭ.

Toți îl blestemau. O singură femee sta de-oparte și'și înăbușa lacrămile. Era Anica Popescu.

— SFÎRȘIT —